

Rozjímanie na pondelok 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 21.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
odovzdávať vieru príkladom;
keď sa objaví formalizmus;
svätosť je pružná.

ZÁKONNÍCI A FARIZEJI boli známi
ako horliví veriaci a praktizujúci
Zákon. Niektorí z nich však iba kázali
ostatným a to, čo učili, v praxi
neuplatňovali. Preto Ježiš pri
viacerých príležitostiach upozornil
na ich pokrytectvo s bolestnou
výčitkou za duše a túžil aby zmenili

svoj postoj: „Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo zatvárate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi! Sami doň nevchádzate, a tým, čo vchádzajú, vojsť nedovolíte“ (Mt 23, 13).

V istom zmysle má každý kresťan so zákonníkmi a farizejmi spoločné poslanie učiť, teda odovzdávať vieru vo vlastnej rodine a medzi priateľmi. V širšom zmysle sme všetci istým spôsobom vodcami; očakáva sa od nás, že budeme schopní viesť druhých s citlivosťou a plným rešpektom k ich slobode. A to znamená predovšetkým ponúkať ucelené svedectvo. „Slovo má moc, keď ho sprevádzajú skutky“^[1], učil svätý Anton Paduánsky. Kresťan je povolaný, aby „vedel premieňať svoj každodenný život na svedectvo viery, nádeje a lásky, svedectvo prosté a normálne, bez potreby okázalých prejavov, poukazujúc tak jednotou svojho života na dôležitosť stálej

prítomnosti Cirkvi vo svete, keďže všetci katolíci sú sami Cirkvou, a plnoprávnymi členmi jediného Božieho ľudu“[2].

Odovzdávať vieru vlastným príkladom neznamena, že my kresťania musíme byť dokonalí. Ľudia okolo nás si pravdepodobne uvedomujú niektoré naše nedostatky, malé či veľké nezrovnalosti medzi tým, čo učíme, a tým, akí v skutočnosti sme. Rozhodujúce však nie je viesť bezchybný život, pretože to je nemožné. V skutočnosti tieto nedôslednosti, ak si ich s pokorou uvedomíme a bojujeme s nimi s námahou a Božou milosťou, môžu osvietiť ľudí okolo nás: uvedomia si, že kresťanský ideál nespočíva v tom, že sme dokonalí, ale v tom, že sa snažíme čoraz viac podobať Kristovi. Preto aj s týmto nedostatkom môžu ostatní vidieť, že je možné byť blízko Boha, pretože On nekladie svojej láske žiadnu prekážku. Napokon,

svätosť nie je niečo, čo sa dosiahne zo dňa na deň, ale je to celoživotná cesta.

„BEDA VÁM, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo dávate desiatky z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste, čo je v zákone dôôležitejšie – spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť! Toto bolo treba robiť, a tamto nezanedbávať“ (Mt 23, 23). Ježiš odsudzuje tých, ktorí prikladajú príliš veľký význam vedľajším veciam a strácajú zo zreteľa to, čo je podstatné. Niektorí zákonníci a farizeji si totiž osvojili mnoho ľudských predpisov, ktoré nemali nič spoločné s Božím zákonom. To ich viedlo k tomu, že si vytvorili podrobnú kazuistiku o tom, čo sa môže a čo sa nesmie robiť. Tento spôsob konania prezrádzal istú pýchu a sebestačnosť:

pravdepodobne si mysleli, že na získanie večného života stačí jednoducho dodržiavať tieto ustanovenia. Zabúdali, že spása nie je niečo, čo si môžeme ľudsky zaslúžiť svojimi skutkami, ale je to vždy Boží dar.

Problém, na ktorý Ježiš upozorňuje, nie je ani tak v existencii týchto ľudských predpisov, pretože tie naozaj mohli mať zmysel, ale v zanedbávaní toho podstatného, a to je Zákon daný Bohom. Niektorí členovia židovskej autority dokonale dodržiavali pravidlá, ktoré sami stanovili, ale zabúdali žiť spravodlivosť, lásku a milosrdenstvo voči svojim bratom. Láska k Bohu a láska k druhým ustúpili do úzadia: dôležité bolo plniť literu ich príkazov.

Tento postoj niektorých farizejov a zákonníkov môže byť prítomný aj dnes. „U niektorých možno vnímať ostentatívnu pozornosť venovanú

liturgii, učeníu alebo prestíži Cirkvi, avšak bez toho, aby ich skutočne zaujímalo hlásanie evanjelia uprostred Božieho ľudu a konkrétnych potrieb dejín“[3].

Môžeme prosiť Pána predovšetkým o to, aby sme vedeli žiť jeho zákon srdcom a túžili sa mu páčiť v tom, čo robíme. „Vzdávaj Bohu všetku slávu. — Vyžmýkaj svojou vôľou a pomocou milosti každé svoje konanie až do poslednej kvapky, aby v ňom nezostalo nič, čo by zaváňalo ľudskou pýchou a spokojnosťou zo svojím ja“[4]. Takto môžeme odovzdávať zákon, ktorý nie je zameraný na seba alebo založený len na vonkajších praktikách, ale hľadá predovšetkým autentické dobro druhých:

„Evanjelium zodpovedá najhlbším ľudským potrebám; veď všetci sme boli stvorení na to, čo nám evanjelium predkladá: na priateľstvo s Ježišom a na bratskú lásku“[5].

.....

V 60. ROKOCHA 20. STOROČIA žilo vo Villa Tevere, kde sa v tom čase nachádzalo Rímske kolégium Svätého kríža a kde sa vzdelávali mnohí členovia Diela, veľa študentov. Pri jednej príležitosti dostali pokyn, aby nesedeli na ozdobných truhliciach v blízkosti jedálne, aby nedošlo k ich poškodeniu. Keď po niekoľkých dňoch prišli do tejto časti domu, našli svätého Josemaríu, ako sedí na jednej z truhlíc a ťuká do nej päťou, pričom sa na nich pobavene pozeral. Vysvetlil im, že toto upozornenie bolo dané ako konkrétny detail chudoby, pretože ich bolo v dome veľa, ale že nie je nič zlé na tom, ak si človek z času na čas sadne na truhlicu, ak má na to chuť. A na záver dodal: „Nie sme úzkostliví v chudobe, ani v poriadku, ani v maličkostiach, deti moje, všetko robíme z lásky k Bohu“[6].

Niekedy sa puntičkárstvo, dokonca aj vo veciach, ktoré sa týkajú

duchovného života, môže snažiť skôr upokojiť vlastné svedomie než sa páčiť Bohu. Tak sa ľahko môže stať, že náš vzťah s Pánom sa stane formalitou. Preto svätý Josemaría hovorieval, že „svätosť je ohybná ako uvoľnené svalstvo. Ten, kto chce byť svätým, sa naučí správať tak, že zatiaľ čo sa umŕtvuje v jednej veci, povolí — v prípade, že to nie je urážka Boha — v niečom inom, čo ho takisto stojí námahu, a poďakuje Bohu za túto radosť. Keby sme my kresťania konali inak, vystavili by sme sa nebezpečenstvu, že budeme meraví a bez života ako bábky. — Svätosť nie je tuhá lepenková figúrka: vie sa zasmiať, ustúpiť, čakať. Svätosť je život — nadprirodzený život“[\[7\]](#).

Svätý František Saleský ju veľmi skoro vo svojej korešpondencii s niekdajšou svätou Jeanne de Chantal varoval pred možným nedostatkom slobody Božieho dieťaťa, do ktorého

by mohla skĺznuť aj vďaka svojej túžbe po kresťanskom živote. „Dušu, ktorá sa pripútala k cvičeniu rozjímania, prerušte a uvidíte, že vyjde smutná, znepokojená a udivená. Duša, ktorá má pravú slobodu, vyjde s vyrovnanou tvárou a láskavým srdcom k tomu, kto ju vyrušil, lebo všetko je jedno, buď slúžiť Bohu meditáciou, alebo mu slúžiť znášaním blížneho; oboje je Božia vôľa, ale znášať blížneho je v tomto čase potrebnéjšie“[8]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby nám pomohla správať sa k jej Synovi srdcom bez formalizmu a plným autentickej a jednoduchej lásky.

[1] Svätý Anton Paduánsky, *Sermones*, I, 226.

[2] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 53.

[3] František, *Evangelii Gaudium*, bod 95.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 784.

[5] František, *Evangelii Gaudium*, bod 265.

[6] Od sv. Josemaríu, citované v Pilar Urbano, *El hombre de Villa Tevere*, Plaza & Janés, Barcelona 1995, s. 225.

[7] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 156.

[8] Svätý František Saleský, *List barónke de Chantal*, 14-X-1604.

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-21-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/> (12.04.2026)